

DAVID EUGENE EDWARDS

liederen worstelen zich naar buiten

Het optreden van David Eugene Edwards, eerst voorman van 16 Horsepower en nu actief onder de vlag Woven Hand, was een van de hoogtepunten in het Eindhovense Naked Song Festival. Bijgestaan door gitarist Peter van Laerhoven bracht hij een set met muziek die van alle franje ontdaan was. Zijn intense voordracht werd sommige bezoekers teveel. Maar wie bleef was razend enthousiast. In een gesprek na afloop wilde hij kort ingaan op zijn inspiratiebronnen en wat daaruit opbloeit.

Tekst: René van Peer Foto's: Dick van Peer

Een optreden van David Eugene Edwards is een belevenis die je niet onaangeroerd laat. De muziek zelf is in de grond eenvoudig, ligt dicht in de buurt van de Amerikaanse traditie. Maar het is zijn stem, zijn voordracht die je in je nekvel grijpt en je diep in de ogen kijkt. Deze man heeft iets te vertellen, daar kun je niet omheen. Niet iedereen vindt dat plezierig. Verscheidene aanwezigen verlieten de grote zaal van het Eindhovense Muziekcentrum, om in de foyers tot zichzelf te komen.

Edwards wendde zich alleen naar het publiek om het applaus in ontvangst te nemen, bedankte het publiek in korte bewoordingen. Alle energie, alle communicatie zat in zijn zang. Het was of de woorden zich een weg naar buiten worstelden, alsof hij bovenmenselijke krachten die in hem vochten temauwernood in bedwang kon houden. In zijn stem leek een besef van noodlot door te klinken, waar geen kruid tegen gewassen was. Die indruk werd nog versterkt door zinsneden als 'the rivers in the sky are dry and roll up like a scroll' (uit *Whistling girl* dat op zijn meest recente cd *Mosaic* staat). Als begeleiding gebruikte hij verder drones als diepe, bewegende grondslagen in de muziek. Het waren samples die soms klonken als stemmen, dan weer als lage strijkers.

Opgegroeid als lid van de strenge Nazarene Church waren de Bijbel en besef van zondigheid deel van zijn dagelijks leven. Ook al keurde de gemeenschap, en met name zijn grootvader die er voorganger was, een carrière in muziek af, dat was de loopbaan die hij koos. Edwards werd bekend met de groep 16 Horsepower, die Amerikaanse folksongs voorzag van een stevige, zware rockjas. Vijf jaar geleden werd die groep ontbonden vanwege verschillen in inzicht en door de geografische afstand tussen de leden, die samenwerking bemoeilijkte. Toen had hij al een cd opgenomen als Woven Hand, de naam waaronder hij sindsdien opereert.

In zijn teksten getuigt hij onverbloemd, zij het in poëtische taal, van zijn geloof. Hij is een van de weinige mensen die uit volle overtuiging 'Glory' en 'Hallelujah' kunnen zingen, en daar ook op de meest ongelovige luisteraar

indruk kunnen maken. Op de planken leek zijn gestalte groot en imposant. Achter de coulissen bleken zijn proporties bescheidener. De intense podiumpersoonlijkheid had plaats gemaakt voor een ontspannen man, die zijn uitspraken onderstreepte met rustige gebaren, en gemakkelijk glimlachte.

Wat brengt je ertoe om deze muziek te maken?

Er zijn veel verschillende dingen die daar een rol in spelen. Het begint met de muziek waar ik mee opgegroeid ben. In eerste instantie was dat alleen kerkmuziek, mensen die zongen, soms met begeleiding van orgel of piano. Mijn familie maakt deel uit van de Nazarene Church, of Holiness Church, die voortgekomen is uit een Puriteinse beweging. Ik kwam niet met veel muziek in aanraking omdat dat niet toegestaan was. Mijn grootvader was een prediker in die kerk. Hij hield van Johnny Cash, dus dat was wat ik hoorde, en verder muziek van Buddy Holly, Hank Williams. Dat waren de platen die hij had, en die ik kon draaien als ik bij hem was. Mijn moeder hield van gospel, dus dat was wat ik thuis hoorde. Ik luisterde veel. Niet naar veel verschillende muziek, zoals ik al zei, maar wat ik hoorde beluisterde ik heel intens.

Door vrienden die ik op de middelbare school maakte verbreedde mijn horizon zich. Dat is de periode waarin je op muzikale ontdekkingsreis gaat. Ik raakte geïnteresseerd in rock, AC/DC, Motörhead. Ik was dol op die rechttoe rechtaan muziek, een heavy geluid zonder al te veel franje. Vandaar kwam ik terecht bij bands als Joy Division en de Birthday Party, die hun muziek heel serieus nemen. Daarnaast bleef ik naar muziek uit mijn vroege jeugd luisteren. Johnny Cash en veel oude countrymuziek. Wat bluegrass, wat folk, maar vooral mountain music uit de Appalachians. Ik kende natuurlijk verzamelingen als de Anthology of American Folk Music, de opnamen van Alan Lomax, de platen van de Library of Congress, Folkways. In de bibliotheek hadden ze hele planken vol.

Niet dat ik alles mooi vond. Ik zocht uit wat me speciaal aansprak. Vaak was dat muziek in mineur, muziek die wat aan de droevige kant is. Muziek zoals die klonk voordat allerlei mensen, producers en muzikanten, er geld

aan wilden verdienen. Voordat die wildgroei aan stijlen met al hun vertakkingen zich ontwikkelden. Bij elke stijl hoort weer een bepaald purisme: speeltechnieken waar je je aan te houden hebt, anders hoor je er niet bij. Dat is een steriele benadering. Ik wil een gewone man of vrouw horen, niet een of andere muzikale superheld. Nog steeds luister ik graag naar muziek die een beetje ontstemd is, en aansluit bij het leven van alledag.

Die muziek betekende ontzettend veel voor me. Ik was niet zozeer een muzikliefhebber vanwege de muziek zelf. Er moest meer zijn. En dat heeft een weg gevonden in mijn muziek. Ik zag in anderen iets waar ik me mee verbonden voelde. Die muziek, mijn opvoeding, mijn familieachtergrond, zaken waar ik wel en niet in geloof, persoonlijke worstelingen - die komen allemaal bij elkaar in wat er naar buiten gaat. Maar ik kan me ook laten inspireren door muziek van andere culturen, zoals op *Folklore*, waar een lied uit Tuva en uit Hongarije op staan. Sindsdien heb ik geen liederen uit andere tradities opgenomen. Anderzijds heb ik wel Gregoriaans gezongen. Oude muziek grijpt me heel sterk aan. Ik luister thuis veel naar Mongoolse muziek, en naar middeleeuwse muziek - en ook die komen op de een of andere manier in mijn muziek terecht.

Dat ging allemaal naar binnen, maar op een gegeven moment ben je ook zelf muziek gaan maken. Hoe ben je daartoe gekomen?

Ik heb altijd muziek willen maken, zolang ik me kan herinneren. Het begon met zingen. Ik heb een tijdje viool gespeeld toen ik zes was, maar daar ben ik heel snel weer mee opgehouden. Ik vond dat helemaal niet leuk. Ik heb ook een tijd gedrumd, maar schakelde na zes jaar over op akoestische gitaar. Sindsdien ben ik bij snaarinstrumenten gebleven. Ik ben muziek in een band gaan maken omdat ik het anderen heb zien doen, geïnspireerd door muzikanten die ik bewonderde. Ik had ook altijd het idee dat dat was wat ik wilde - en dat ik het kon. Niet omdat ik nu zo'n kundig muzikant ben. Ik ben in de loop van de tijd beter geworden op alle instrumenten die ik bespeel, maar ik kan niet zeggen dat ik een fantastische beheersing heb. Maar dat is ook niet waar het wat mij betreft om draait in

© NEW **folk** SOUNDS

© Stichting Janvool, niets van deze website mag worden overgenomen of gekopieerd zonder nadrukkelijke toestemming van de redactie.

muziek. Wat ik belangrijk vind zijn de dingen die me ter harte gaan, die zo op mijn hart wegen dat ik erover moet spreken. Die zijn niet terloops, ze voelen urgent. Ik kan er eigenlijk niets aan doen. Ze komen vanzelf naar buiten. Dat is wat ik doe.

Je hebt een streng religieuze opvoeding gehad, met een sterke nadruk op het lezen van de Bijbel. Dat moet je taalgebruik, de beelden in je teksten beïnvloed hebben. Kun je daar iets meer over zeggen?

Mijn liederen zijn heel persoonlijk, zelfs wanneer dat niet zo lijkt wanneer ik eraan begin. Dat overkomt me steeds weer. Terwijl ik aan het schrijven ben heb ik vaak geen idee wat een tekst precies betekent. Ik zet bepaalde woorden achter elkaar die in het dagelijks leven onzin zouden zijn, die sterk afwijken van het gewone spraakgebruik. Ook voor mezelf is de bedoeling verre van duidelijk. Maar een paar weken later, of misschien een jaar of nog langer, valt alles op zijn plaats en weet ik wat ik ermee moet. En zelfs dan kan de lading van een lied of van de boodschap die erin vervat ligt veranderen naargelang mijn situatie. Ik ga meestal uit van dingen uit mijn directe omgeving, mijn eigen leven, maar omkleed ze met beelden die ze uit de strikt persoonlijke sfeer halen. Veel van de beelden komen uit de Heilige Schrift, zowel het Oude als het Nieuwe Testament. In mijn teksten probeer ik mezelf iets duidelijk te maken, of ik wil iets zeggen over wat ik om me heen zie gebeuren. Ik kies een fragment uit de Bijbel dat me speciaal raakt in verband met wat er op dat moment in me omgaat. Vandaag speelden we een nieuw lied, *Kingdom of ice*. Dat is geïnspireerd op het boek Job, een van de oudste boeken uit het Oude Testament. In dat verhaal wordt Job alles afgenomen.

Maar hij bleef geloven.

Nee, het was geen kwestie van wel of niet geloven. Hij wist dat God er was, dus wat moet je - niet geloven? Twee mannen praten met hem, proberen een verklaring te geven: je moet iets verkeerd gedaan hebben dat God je straft, je moet gezondigd hebben. Ze proberen hem te troosten, maar daar schiet hij weinig mee op. Die twee mannen blijven maar mopperen over hoe alles loopt, en dan verheft God zijn stem, hij somt van alles op wat hij geschapen heeft. Waren jullie erbij toen ik de wereld geschapen heb, het paard, de buffel? Hebben jullie de arend ertoe aangezet om te vliegen? Vervolgens zing ik over een paard. Er is een stuk over een oorlogspaard, het besef en het vertrouwen van het paard dat het geschapen is, en hoe groot en ontzagwekkend God is. Daar gaat het lied over. Ik heb dat ene stukje eruit gelicht en er een lied van gemaakt. Al mijn liederen zijn korte films. Tijdens het zingen, zelfs bij het schrijven, speelt alles zich voor mijn ogen af.

Sommige zinswendingen en beelden, zoals 'it falls to us' en 'the rivers of the sky are dry and roll up like a scroll', doen Bijbels en archaisch aan. Ook je gebruik van drones en de videoclip van een nummer als Haw lijken te verwijzen naar de Verenigde Staten uit een voorbij tijdperk. Anderzijds is moderne technologie een integraal onderdeel van je muziek. In hoeverre voel je je verbonden met het verleden?

Het is altijd gemakkelijk om te zeggen dat je honderd jaar geleden geboren had willen zijn. Als zo'n wens uit zou komen, zou je je ellendig voelen, en zou je alleen maar willen dat je weer terug was in je eigen tijd. Daar gaat het mij niet om. Ik voel vooral een esthetische verbondenheid met die periode. Ik houd ervan hoe dingen er toen uitzagen, hoe ze gemaakt werden - alles, van muziekinstrumenten tot

meubelen. En de muziek zelf. Tot op zekere hoogte is dat romantiseren, daar ben ik me van bewust, maar er zit meer achter. Een nieuwsgierigheid naar mijn familiegeschiedenis, van de geschiedenis van de plaats waar ik woon. Het is belangrijk voor me om te weten wat er gebeurd is, wat me gebracht heeft waar ik ben. Uiteindelijk gaat het allemaal terug tot het boek Genesis. Verder terug kun je niet. Daar begon het mee: met het woord.

Je werkt nu onder de naam Woven Hand, nadat je gestopt was met 16 Horsepower. Anders dan Woven Hand was dat een vaste band. Heeft die nieuwe opzet je muziek veranderd?

Niet echt. Vanaf het eerste begin is mijn muziek altijd hetzelfde geweest. Soms ligt er meer nadruk op samenwerking met anderen, soms doe ik alles zelf. Dat kan van zoveel factoren afhangen. We wonen allemaal ver uit elkaar. Het is lastig om iedereen bij elkaar te brengen, dus doe ik al het werk thuis in mijn eentje. Maar iedereen draagt ideeën aan, net als bij 16 Horsepower. Als ik geïnspireerd was had ik sowieso nauwelijks hulp van buiten nodig. Er waren ook momenten dat ik blij was met voorstellen van de anderen. Daar is na 16 Horsepower niets aan veranderd.

Met de gedrevenheid van je zang doe je denken aan een profeet met een dringende boodschap, die mensen voorhoudt dat ze kritisch naar zichzelf en hun leven moeten kijken. Is dat wat je wilt?

Jazeker. Ik zie mezelf niet als een profeet, maar ik ben ervan overtuigd dat iedereen die gelooft hetzelfde verlangen heeft. Het is inderdaad een dringende boodschap. Niemand van ons weet helemaal zeker waar we morgen zullen zijn. Ik ben begaan met mensen om me heen, met de mensen van wie ik houd, mijn gezin, de mensen die ik ontmoet, met wie ik contact maak - voor hen voel ik een diepe sympathie, liefde. Daaruit vloeit een verlangen voort om hen te laten weten wat ik voor de waarheid houd. In die zin leg ik getuigenis af. Ik kan het niet vaak genoeg herhalen: iedereen die gelooft is een getuige.

Dit najaar verschijnt een nieuwe Woven Hand cd *Ten stones*, waaraan ook bassist Pascal Humbert van 16 Horsepower zijn medewerking verleend heeft.

Luisteren:

16 Horsepower:

Secret south (Glitterhouse GRCD 480)

Folklore (Glitterhouse GRCD 560)

Live March 2001 (2-cd, Glitterhouse GRCD 681)

Woven Hand:

Consider the birds (Glitterhouse GRCD 612)

Mosaic (Glitterhouse GRCD 648)

Kijken:

16HP (2-dvd met concertfragmenten, clips en een interview, Glitterhouse)

